

LIBRIS | We know books
DAVID ICKE

CAPCANA

CE ESTE, CUM FUNCȚIONEAZĂ ȘI CUM
SĂ SCĂPĂM DE ILUZIILE SALE

Traducere din limba engleză:
Mirona Farcași

DAKSHA
aventura cunoașterii

Capitolul 1

Suntem aici pentru a ne aminti.....13

Capitolul 2

Ghidat prin labirint.....47

Capitolul 3

Un fel de magie.....105

Capitolul 4

Strategia în nebunie157

Capitolul 5

Lumea nouă a cultului.....239

Capitolul 6

Cunoaștere interzisă263

Capitolul 7

Capcana minții315

Capitolul 8

Poate ca Icke nu este chiar atât de nebun357

Capitolul 9

„Zei Matricei”401

Capitolul 10

Ce Doamne iartă-mă Adică... ce Doamne iartă-mă.....459

Capitolul 11

3D și 4D - același obiectiv.....507

Capitolul 12

Eul atotvăzător559

CAPITOLUL 1

Suntem aici pentru a ne aminti

David Icke strălucește ca un geniu vizionar. Cei care nu recunosc această realitate în această etapă avansată a jocului vieții se complac în autoînșelare, își arată lipsa de cunoaștere sau dezvăluie lipsa de înțelepciune.

James Delingpole

Cine ar fi crezut că după decenii de batjocură și abuzuri, aceste cuvinte ar fi fost scrise într-o zi de un respectat jurnalist despre David Icke, cel supranumit nebunul? Cam nimeni.

Sper că experiența mea de viață a ilustrat cât de important este să exprimi adevărul propriu, indiferent de natura acestuia, fără a te lăsa influențat de acțiunile sau reacțiile celorlalți. Omenirea a fost manipulată de-a lungul a mii de ani într-o realitate imaginară, pentru a se vedea atât pe sine, cât și viața însăși dintr-o perspectivă atât de îngustă, chiar microscopică, încât „a trăi” pare a se rezuma la funcțiile de bază ale supraviețuirii. Această perspectivă se transformă odată cu trezirea tot mai multor conștiințe din transă, însă rămâne valabilă pentru o mare parte din omenire. Prin urmare, oricine demască, gândește, simte, cunoaște dincolo de aceste ziduri ale percepției înguste se va confrunta cu ridiculizarea, abuzul și

respingerea din partea celor care la propriu nu pot calcula sau procesa sensul vast al realității care este prezentat. Cu toate acestea, este imperios necesar să spunem adevărul nostru. *Este indispensabil* să facem aceasta. Fără această hotărâre de nezdruccinat de a contesta modelul convențional, nu se poate îmbunătăți nimic. Rotațele percepției continuă să se învârtă, în timp ce restul râului – cel al Nesfârșitelor Posibilități - curge nevăzut și nerecunoscut. Când conștiința mea s-a trezit în anul 1990 și apoi s-a deschis complet în primele luni ale anului următor am luat hotărârea că voi începe să expun propriul meu adevăr. Nu avea să mă oprească niciun fel de abuz. Ca să mă exprim în termeni umani - sunt un tip încăpățânat. Atât de încăpățânat încât, la fel ca piatra de boltă a unei arcade, cu cât se aplică mai multă presiune, analogic vorbind, cu atât devin mai puternic. Această putere nu este „umană”; este ceva situat dincolo de capacitatea umană. Eu nu sunt o ființă umană. Nici tu nu ești. „Omul” este Marea Iluzie și baza aservirii noastre în masă. Noi *NU* suntem ființe umane. Suntem conștiințe care trăim o scurtă *experiență* numită „a fi ființă umană”. Aici se află revelația care ne va elibera.

Trăiesc o viață extraordinară... *extraordinară*... și nu aș înlocui nicio zi din cadrul acesteia - cu bune, cu rele sau cu cele intermediare. Dacă aș face asta, aș rupe interconectarea care mi-a arătat atât de multe aspecte pe atât de multe niveluri și în atât de multe ipostaze care au invocat acea magie care m-a condus unde mă aflu astăzi. Iubesc unde mă aflu astăzi, așa că de ce aș vrea să înlocuiesc împletirea uluitoare de experiențe care m-a adus în acest punct? Aș vrea, totuși, să înlocuiesc multe dintre elementele pe care le-am conștientizat într-o viață plină de sincronități extraordinare, de când conștiința mea s-a trezit în mod exploziv în perioada anilor 1990 și 91 și am fost

„aruncat” într-un iureș de batjocură și abuz în masă și, în cele din urmă, trei decenii mai târziu, am fost reabilitat. Este posibil ca sute de milioane de oameni din întreaga lume să certifice reabilitarea mea și aceștia sunt tot mai mulți, în timp ce încă sunt mulți alții care refuză să accepte adevărul de necontestat că *am* fost reabilitat. Însă ei pot face aceasta doar prin autoamăgire. Am spus timp de peste 30 de ani că evenimentele actuale urmau să vină și iată-le. Întrebarea este - *De unde* am știut? De ce aspectele cele mai neobișnuite pe care le-am spus sunt din ce în ce mai mult susținute de oamenii de știință din curentul principal? La urma urmei, am abandonat școala la vârsta de 15 ani pentru a juca fotbal profesionist fără să am diplomă de absolvire. Pentru o conștiință preponderent rațională, așa ceva este un paradox. Cum aș putea să știu fără să fi primit o „educație” corespunzătoare? Știu pentru că „lumea” nu este ceea ce oamenii cred că este sau, mai exact, ceea ce li se spune că este. Este necesar ca intelectul să ajute la atingerea stărilor transformate de conștiință. În schimb, acesta mult timp a stăpânit și nu a slujit. Atunci când se petrece aceasta, ușa celulei se închide în fața înțelepciunii, a cunoașterii, iar rezultatul este „lumea” noastră. În primele capitole voi prezenta momente-cheie din viața mea pentru a oferi un model de viață „umană” cu care să comparăm nivelurile foarte profunde ale realității pe care le vom explora mai târziu. Experiența mea de viață vă va oferi, de asemenea, fundalul de unde provin informațiile mele din ultimii 32 de ani, în timp ce trec de al 70-lea „an” al vieții mele „pe” acest Pământ haotic.

Am ajuns „aici” în anul pământesc 1952 și, ca mulți alții din ziua de azi, am avut misiunea de a smulge controlul percepției umane din ghearele unei forțe visceral de malefice (inversate) care se manifestă în felurite moduri ce sunt diferite și pe care o

LIBRIS | We know books

voi demasca. Desigur, nu am fost conștient de aceasta, deoarece am crescut într-un cartier social din Leicester, Anglia, am mers la școală și am urmat o carieră în fotbalul profesionist. Nu am știut aceasta nici atunci când acea carieră s-a încheiat cu o artrită și am devenit apoi jurnalist la ziar, la radio și la televiziune și prezentator sportiv cunoscut la nivel național pentru televiziunea BBC. Nu am știut când, din senin, am devenit purtător de cuvânt național al Partidului Verde britanic la sfârșitul anilor 1980. Dar *am știut* după o întâlnire cu un clarvăzător în anul 1990 și când percepția mea asupra realității a fost complet modificată, în vreme ce mă aflam pe un deal din Peru în anul 1991. Sunt momente care mi-au transformat viața. Toate acestea însă nu descriu nici pe departe ceea ce mi s-a petrecut în acea zi. Voi prezenta toate aceste experiențe și multe altele pe parcurs. Ele reprezintă fundalul esențial pentru modul în care am putut să vorbesc despre evenimentele curente și să fiu de multe ori de-a lungul a trei decenii cu mult înaintea „științei” oficiale.

Am învățat (mai corect spus ar fi „mi-am amintit”, după cum vom vedea) atât de multe aspecte, inclusiv faptul că nu există moarte și că ceea ce *numim* moarte este doar o tranziție către diferite alte forme de existență. Departe de a fi pioni în jocul altcuiva, putem controla realitatea trăită, dacă știm cum să facem aceasta. Dacă nu știm, atunci *suntem* pioni în jocul altcuiva, iar aceasta este tragedia cu care se confruntă aproape toată lumea. Am învățat (mi-am amintit) natura forței psihopatice din spatele tuturor acestor aspecte, modul în care operează prin intermediul rețelelor sale ascunse și cu ce scop. Cunoașterea „scopului” mi-a permis să anticipez actualul curs al evenimentelor. De asemenea, mi s-a arătat - pentru a-mi permite să-mi amintesc - că ceea ce *numim* lumea umană este o versiune

foarte avansată a unui sistem informatic de realitate virtuală creat pentru a ne prinde în capcană simțul realității și pentru a ne încarcera conștiința inferioară într-o buclă de reacție cu circuit continuu de reciclare între diferite niveluri ale acestei simulări sau „Matrici“. Acest proces a devenit cunoscut sub numele de „reîncarnare“. Fizica realității noastre și cea a jocurilor pe calculator este aceeași, după cum a evidențiat fizicianul și cosmologul Max Tegmark de la Institutul de Tehnologie Massachusetts (Massachusetts Institute of Technology - MIT). Cine ar fi crezut că în mijlocul nebuniei ridiculizării care s-a abătut cândva asupra mea vom citi titlul unui articol: „Îi datorăm lui David Icke ... scuze dacă experimentul cuantic dovedește că trăim într-o Matrice“. Sau vreun articol care ar începe cu următoarea frază: „Puteți spune în șoaptă aceasta, însă mulți oameni de știință și academicieni renumiți sunt din ce în ce mai convinși de afirmația bizarului agitator de stânga David Icke, potrivit căreia realitatea noastră este o simulare virtuală“. Cine ar fi crezut atunci când am afirmat, la scurt timp după ce am intrat în noul mileniu, că trăim într-o astfel de simulare și că „pereții“ acesteia ating viteza luminii, că 20 de ani mai târziu, un articol din revista de referință *Scientific American* va ajunge la aceeași concluzie? Cum de am putut ști aceasta cu mult mai devreme, fără să fi trecut niciun examen sau să fi avut parte de o educație școlară în afară de elementele de bază. Acest aspect va deveni clar și aceasta este și ideea: această capacitate de percepție este accesibilă tuturor. Aceasta ar fi cazul să fie starea noastră naturală. A înțelege simularea înseamnă să înțelegem societatea umană și a înțelege societatea umană înseamnă a înțelege... percepția. Vom vedea că percepția este atât baza controlului umanității, cât și mijlocul care ne poate elibera de acest control. Simularea sau Matricea este un instrument de

manipulare al percepției, deoarece acea ceva care se află în spatele simulării știe faptul că totul își are sursa în percepție – totul. Până la ultimul detaliu al experienței.

Bună ziua lume

M-am născut la 29 aprilie 1952, într-o zonă urbană din Leicester, în regiunea engleză East Midlands (figurile 1 și 2).

Figura 1: Bună ziua lume - m-am oferit voluntar pentru aceasta?

Figura 2: Nu cred că îmi place aici.

Figura 3: Strada Lead, Leicester, în anul 1952 - prima mea casă înainte de a fi spulberată de programul de salubritate a cartierelor sărace.

LIBRIS | We know books
Casa noastră terasată se afla pe strada Lead, care se intersecta cu strada Wharf, așa ca să vă puteți faceți o idee (Fig. 3).

Strada Lead a fost demolată în cadrul unui program de salubritate a mahalalelor la scurt timp după ce m-am născut. Printre primele mele amintiri este aceea în care mă aflam într-o încăpere austeră la o masă goală, pe care era doar o sticlă de lapte sterilizat, care era prevăzută cu un capac, așa cum se găsește la o sticlă de bere. Acesta a ținut mai mult decât laptele obișnuit, ceea ce însemna că era mai ieftin, iar acest aspect era esențial, dat fiind faptul că eram săraci. Vreau să spun că eram săraci *lipiți*. A doua mea amintire - doar o străfulgerare - a fost pe când mă îndreptam spre autobuz pentru a mă muta într-un nou cartier social construit în anii 1950 la periferia orașului Leicester. Aceasta avea să fie casa mea până când am plecat să joc fotbal profesionist în anul 1967. Am locuit acolo pentru perioade scurte de timp chiar și ulterior, iar fratele meu mai mic, Paul, încă locuiește acolo. Am și un frate mai mare, pe nume Trevor. Paul și cu mine am împărțit atât același mic dormitor, de când s-a născut, cât și, din fericire, același simț al umorului până în ziua de azi. Începem repede să râdem. Tatăl meu, Beric, s-a născut în anul 1907 și a avut o viață dificilă, a crescut în timpul Primului Război Mondial și apoi s-a luptat să supraviețuiască Marii Crize Economice din anii 1930 (Fig. 4).

În timpul Marii Crize Economice, a parcurs pe jos aproximativ 400 de km de la Londra la Blackpool, în nord-vestul Angliei, și a dormit în fiecare noapte în condiții grele, în timp ce căuta un loc de muncă pe timp de vară în zona „Golden Mile”, pe malul mării din orașul Blackpool. Nu a reușit să găsească un loc de muncă nici atunci și a mers pe jos încă 28 de km până în orașul Preston, unde a obținut un loc de muncă într-o fabrică. Curând a venit cel de-al Doilea Război Mondial, când s-a oferit

Figura 4: Tatăl meu, Beric. Un om foarte cumsecade, dar iute la mânie.

voluntar în Unitatea medicală. Întotdeauna a vrut să fie medic, dar mediul său financiar și social a făcut ca aceasta să fie imposibil într-o Anglie condusă de clasele sociale. Cu toate acestea, a fost un „medic” autodidact strălucit. Aveam un doctor pe nume Redizch sau ceva de genul acesta, care, fie că era corect sau nu, noi îl pronunțam Rediski. Scria întotdeauna rețeta înainte ca pacientul să încheie de spus cum se simte. De nenumărate ori îi spuneam tatălui meu despre diagnosticul lui Redizch, iar el îmi spunea că se înșală. Concluzia medicală a lui Beric se dovedea invariabil a fi corectă. A luptat în Orientul Mijlociu și în Africa de Nord în timpul războiului și apoi prin Italia până în Europa de Nord, iar aceasta l-a marcat profund pentru tot restul vieții. Mi-a relatat de multe ori toate poveștile și mi-a mărturisit cum s-a îndepărtat de religie pentru totdeauna văzând familiile și copiii care trăiau într-o sărăcie lucie în locuri precum Napoli, înconjurat de biserici magnifice în care clerul încă le cerea bani săracilor.

Beric era un rebel în sufletul său și foarte reticent față de autoritate. Nu putea trece cu vederea nedreptatea și aceasta l-a făcut să piardă multe slujbe. A fost concediat dintr-o tavernă londoneză pentru că l-a lovit pe proprietarul care se purta urât cu un tânăr angajat, ceea ce l-a determinat să plece la Blackpool în căutarea unui loc de muncă. Mai târziu, a fost îndemnat de

FBPIS | www.fbbooks.ro

colegii săi de la o fabrică de încălțăminte să fie reprezentantul lor în fața șefilor pentru a reclama tratamentul necorespunzător pe care îl primeau, iar când a făcut aceasta a fost concediat pe loc. Mi-a povestit cum și-a luat câteva lucruri de la locul de muncă și toți cei care l-au îndemnat să îi reprezinte - pentru că nu îndrăzneau - au stat cu capul plecat, refuzând să-l privească în ochi, în timp ce el pleca și pierdea astfel și acea sursă de venit. Aceasta l-a învățat, așa cum m-au învățat și pe mine propriile experiențe, să nu fac niciodată nimic având drept motivație doar aceea de a ajuta oamenii. Dacă faceți aceasta, veți fi dezamăgiți și răniți atunci când aceiași oameni se vor întoarce împotriva voastră, în ciuda a ceea ce ați făcut pentru ei. În schimb, faceți ceea ce știți că este *corect* și procedând astfel, oamenii beneficiază de ajutor. Atunci când se întorc împotriva voastră, situația este diferită. Nu ați făcut-o pentru ei. Ați făcut-o pentru că știți că așa este *corect* să faceți. Responsabilitatea noastră nu este față de anumite ființe; ci aceea de a face ceea ce este corect, drept și echitabil, *deoarece* aceasta este corect, drept și echitabil, oricare ar fi persoanele implicate. Acesta este modul în care îmi trăiesc viața până în prezent.

Și tatăl meu a fost un rebel în armată și a scăpat basma curată de multe ori. Era dispus să facă gesturi pe care alții nu le-ar fi făcut, printre care și să adune părți din trupurile zdrobite în război și să le trimită acasă în sicrie îngreunate cu balast, astfel încât familiile lor să creadă că în ele se află un trup întreg, când în realitate erau doar câteva bucăți. Autoritățile aveau nevoie de el, iar el a profitat din plin de aceasta. El a făcut parte dintr-un plan de a diagnostica în mod fals cu tuberculoză un ofițer extrem de periculos a cărui imbecilitate cauza moartea multora. Manevra a garantat trimiterea ofițerului acasă, în Anglia, și astfel acesta nu mai putea să provoace un haos criminal. Când Beric a

câștigat Medalia Imperiului Britanic pentru că a scos piloții și echipajul dintr-un avion în flăcări care s-a prăbușit pe aerodromul Chipping Warden din Oxfordshire, a devenit aproape de neatins. Seara, era luat din tavernele locale, urcat într-un camion, băgat în pat și a doua zi dimineața era gata de muncă. Nu s-a luat niciodată vreo măsură împotriva lui. Era prea valoros, iar medalia primită îl proteja. Membrii familiei Icke sunt rebeli din tată în fiu. Provocările și experiențele de viață ale lui Beric au făcut din el un om dificil de suportat. Era supărat și frustrat pe lume și era iute la mânie. În spatele acestei trăsături se afla însă un simț al moralității, era sensibil în fața nedreptății și plângea cu ușurință când vedea așa ceva. În schimb, eu sunt la polul opus. Nedreptatea nu mă face să plâng. Reacția mea este de a vrea să o îndrept. Ceea ce mă face să plâng (foarte ușor) este să văd manifestări pline de bunătate și oameni veseli și fericiți. Îmi plac foarte mult filmele lacrimogene cu final fericit. Am fost crescut într-o atmosferă în care am învățat să pun la îndoială autoritatea și să nu renunț niciodată. Tatăl meu mi-a spus la o vârstă fragedă: „Nu ești niciodată înfrânt până când nu-ți spui ție însuși că ești înfrânt. Nu contează ce spune lumea.“ Aceste cuvinte mi-au fost de folos atunci când am fost ridiculizat în anul 1991.

Radarul celui care închiriază

Mama mea, Barbara, era foarte diferită. De mică a fost târâtă din loc în loc și din casă în casă de către bunicul meu. Nu a avut niciodată parte de o educație școlară. Tatăl meu mi-a spus odată: „Ai înfățișarea mamei tale și creierul tatălui tău și îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu a fost invers“. De fapt, deși nu era o persoană cu studii, Barbara era foarte pricepută în multe privințe. Tatăl meu avea nevoie de ea mai mult decât viceversa.

Figura 5: Mama și prietena mea. A avut mereu grijă de mine.

Era nemaipomenit de loială și era genul de femeie pe care vrei să o ai lângă tine atunci când situațiile de viață devin dificile, ceea ce în copilăria mea se petrecea cam tot timpul (Fig. 5).

Mergeam cu ea în fiecare joi la prânz la fabrica de ceasuri Gents situată pe strada Saviour din Leicester, unde tata își retrăgea discret salariul săptămânal, asigurându-se că avem ce mânca în acea seară. Barbara nu s-a plâns niciodată și a mers înainte. Nici noi, copiii, nu ne-am plâns. Nu ne lipsea ceva ce nu am avut niciodată în acele zile de dinaintea marketingului în masă și a manipulării dorințelor la care au fost supuse generațiile următoare. Când eram încă bebeluș, mama mergea pe străzi pentru a livra la magazine jucăriile pe care tatăl meu le făcea de Crăciun pentru a mai face câțiva bănuți. Folosea tăvi rotunde de plăcintă pentru a face instrumente de cântat, banjo, de jucărie, iar primul cadou de Crăciun pe care mi-l amintesc a fost un autobuz mare din lemn pe care tata mi l-a făcut. Mama le spunea celor de la magazine că făcea livrări cu căruciorul meu pentru că se defectase duba - o dubă pe care nu am avut-o niciodată. Apoi, de multe ori, cei de la primărie băteau la ușa noastră, iar mama îmi făcea semn să tac și mă trăgea în spatele canapelei. La început nu am știut

ce se petrece, dar am învățat că atunci când omul care vine să încaseze chiria nu primea niciun răspuns (de obicei nu primea niciun răspuns de la cei care nu puteau plăti chiria în săptămâna respectivă), se uita pe fereastra din față. Prin urmare, dacă eram în camera din față în acel moment, ne ascundeam după canapea. Beric și Barbara erau un cuplu foarte echilibrat, ba chiar erau într-o stare de armonie. El era în mare parte bărbatul furios care putea fi foarte agresiv, iar ea era calmul feminin de care avea atâtea nevoie. Cânta mereu când eram mic, în timp ce curăța podeaua de piatră sau lustruia treptele din fața ușii de la intrare, ceea ce părea să fie o obsesie a femeilor din clasa muncitoare din acea vreme. Una dintre melodiile pe care obișnuia să le cânte în preajma Crăciunului era *The Little Boy That Santa Claus Forgot* (*Băiețelul pe care Moș Crăciun l-a uitat, n.tr*), cântat de legendara cântăreață din timpul războiului, Vera Lynn. Era povestea unui băiețel care, dintre toți ceilalți copii, era singurul care nu avea jucării de Crăciun. O urmăream pe mama prin toată casa spunându-i că i le dau pe ale mele! Încă îmi dau lacrimile când îmi amintesc acest cântec și, orice ar fi, să nu-mi cântați acest cântec.

Un alt aspect al copilăriei mele este faptul că s-a încheiat aproape la scurt timp după ce a început. Eram încă foarte mic când am văslit în Marea Nordului la Caister, lângă Great Yarmouth, în Norfolk. Am căzut și m-am scufundat în apă. Îmi amintesc clar, în timp ce scriu aceste rânduri, că eram întins pe spate și priveam prin apă spre cer. Nu am făcut niciun efort să mă ridic. Totul era atât de calm și mă simțeam bine și experimentam cât de minunat era totul. Apoi am văzut chipul fratelui meu Trevor apărând deasupra mea și brațul lui a intrat în apă și m-a tras afară. În clipa următoare, mi-am dat seama că eram întins pe burtă pe plajă, tușind și scoțând apa din plămâni.

LIBRIS | We know books

M-am întrebat cum ar fi fost dacă aş fi rămas acolo, însă datorită lui Trevor nu am aflat. Ce bine că s-a uitat și a văzut ce am făcut. Ciudat, chiar dacă pe moment nu am fost tulburat de experiență, expulzarea apei prin tuse și efortul de a respira m-au făcut să îmi fie frică de apă o lungă perioadă din copilărie. Pentru a evita lecțiile de înot de la școală motivam că îmi uitasesem costumul de baie și astfel am învățat să înot abia pe la vârsta de 30 de ani. O altă frică a mea din copilărie erau câinii, și oriunde mergeam deveneam întotdeauna ținta atenției lor și mă lătrau. Odată ce am conștientizat cum funcționează realitatea, am înțeles și motivul. Ei captau energia pe care o emanam. Acum iubesc câinii. Ochii și chipul lor sunt magice.

Privind în urmă la viața mea și la tot ce s-a petrecut, am ieșit din pântecul mamei purtând simbolic pantofi de alergare, alergând dintr-o experiență într-alta și dintr-o emoție într-alta pentru a culege cât mai multe informații cât mai repede cu putință. Aici mă refer la ce înseamnă să fii „om” și cum este controlată lumea în care trăim. Evident, nu știam atunci de ce se produceau aceste experiențe. Acestea erau, totuși, fundamentale pentru ceea ce anticipam la nivelurile superioare ale conștiinței mele că se va desfășura. Alții care au venit aici, în mod clar, pentru a restitui oamenilor controlul, vor recunoaște, fără îndoială, experiența mea de viață plină de suișuri și coborâșuri. Pentru a dobândi înțelegerea modului de desfășurare a jocului, este imperativ să experimentați toate aspectele esențiale ale acestuia. Eram odată într-un cerc de oameni de toate vârstele și din toate categoriile sociale și, în timp ce ei își împărtășeau povești personale, mă gândeam „Uau, aceasta mi s-a petrecut și mie”; „Da, te înțeleg foarte bine”; și „Măi să fie, și eu am făcut aceasta”. Asta am avut în vedere atunci când am menționat despre pantofii de alergat.